

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

15. april 1987

23. årg.

Om frukten av vår Herres lidelse

Av Johan Gerhard

Så ofte jeg tenker på vår Herres lidelse, kommer jeg også ihu hvor stor Guds kjærlighet og mine synders forlatelse er. Han bøyer sitt hode for å gi megfreds kysset. Han utstrekker sine armer for å omfavne meg. Han åpner sine hender for å dele ut sine nådegaver til meg. Han åpner sin side for meg, for at jeg skal se hvorledes hans hjerte brenner av kjærlighet. Han blir opphøyhet fra jorden, for å dra alle til seg (Joh. 12,32).

Hans sår er mørke av smerte, og glinser dog av kjærlighet. Derfor skulle vi, gjennom åpningene av Hans sår, gå inn i det innerste av Hans hjertes hemmelighet.

Sannelig, hos Ham er megen forlatelse (Sal. 130,7). For ikke bare i dråper, men i rike strømmer flyter Hans blod av de fem sår på hans legeme. Liksom en drue legges i vinpressen, knuses ved den ovenpå lagde tyngde, og utgyder sin saft fra alle sider, således utgyter Kristi legeme fra alle sider sitt dyrebare blod, under byrden av den gud-

dommelige vrede, og nedtrykt av våre synders store tyngde.

Da Abraham bragte Gud sin sønn til et offer, sa Herren: «Nu kjenner jeg at du frykter Gud». Lær også du å kjenne Faderens uendelige kjærlighet i dette at Han har gitt sin enbårne Sønn i døden for oss (Joh. 3,16). Vi var elsket av Ham da vi var Hans fiender, – skulle Han da glemme oss nu når vi ved Hans Sønns død er forlikt med Ham? Skulle Han, som teller de frommes tårer og skritt (Sal. 56,9) kunne glemme sin Sønns dyrebare blod? Skulle Kristus i sitt liv kunne glemme dem som Han har lidt så stor kval for?

Betrakt, du troende sjel, hvor mangfoldig frukt vår Herres lidelse bærer. Kristus har utgytt sin blodsved, for at vår kolde angst - sved ikke skal kvele oss i dødskampen. Han kjempet med døden, for at vi i vår dødskamp ikke skulle bukke under. Han har utstått den sværreste angst og bedrøvelse inntil døden, for å gjøre oss delaktige i

sin evige salighet i heimmelen. Med et kyss, vennskaps og kjærlighets tegn, lot Han seg forråde for å utslette synden, ved hvilke Satan, under skinn av en særegen velvilje, hadde forrådt våre første foreldre. Han lot seg gripe og binde av jøden, for å gjøre oss fri som er bundet av syndens bånd og skyldig til den evige fordømmelse. Synden hadde sin begynnelse i Paradisets hage, og i Getsemane hage skulle Hans lidelse begynne for å sone synden. I sin lidelse i hagen lot Han seg styrke av en engel, for å gjøre oss delaktige i englenes samfunn i himmelen. Av sine disipler ble Han forlatt, for atter å forsone seg med oss, som med et skjendig avfall hadde vendt oss bort fra Ham og løsrevet oss fra Gud. For retten ble Han anklaget av falske vitner, for at vi ikke må bli anklaget av Satan ved Guds lov. Han ble fordømt på jorden, for at vi må bli frikjent i himmelen. Han som aldri gjorde synd, tidde, da Han ble beskyldt for synd, for at vi ikke må forstumme når vi skal stilles for Guds domstol. Han tillot dem å slå seg i ansiktet, for at vi må frigjøres for samvittighetens nag og Satans stikk. Han lot seg spotte, for at vi skulle kunne spotte vår motstander og seire i djevelens angrep. Hans ansikt ble skjult, for at Han kunne ta det syndedekke bort fra oss som skjuler Guds ansikt for oss og holder oss i fordømmelig vankundighets mørke. Han lot sine klær avføres, for at uskyldighetens

kledning, som ved synden var tapt, måtte bli oss gjengitt. Han lot seg såre av tornene, for at Han måtte lege vårt hjertes sår. Han bar korsets byrde og tyngde, for at de evige straffers byrde måtte tas bort fra oss. Han ropte: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?» for å berede for oss evige boliger hos Gud. Han tørstet på korset, for å fortjene Guds nådes dugg til oss, for at vi ikke skulle forsmekte i evig først. han lot seg brenne av Guds vredes glød, for å frelse oss fra helvetes ild. Han ble dømt, for å frigjøre oss fra Guds dom. Han ble behandlet som en skyldig, for at vi, de skyldige, måtte bli frikjent. Han ble hudstrøket av urettferdige hender, for å avverge djevelens slag fra oss. Han ropte høyt av smerte, for å frelse oss fra de evige smerteskrik. Han utgjøt tårer, for å avviske våre tårer. Han døde, for at vi skulle leve evig med Gud. Han følte helvetes kval, for at vi aldri skulle føle den. Han fornedret seg, for å bringe til veie et legemiddel for vårt hovmod. Han lot seg tornekrone, for å erverve en himmelsk krone til oss. Han ble pint av alle, for å berede frelse for oss alle. Hans øyne ble mørke i døden, for at vi må kunne leve i den himmelske herlighets lys. Han måtte høre hån og forsmedelse, for at vi i himmelen kan få høre englenes lov-sanger.

Vær derfor ikke mistrøstig, troende sjel! Du har nok med dine synder fortørnet Ham som er det

uendelig gode, men der er også en uendelig løsepenge betalt for deg. Du har ved dine synder fortjent dommen, men Guds Sønn har allerede utstått dommen for hele verdens synder som Han har tatt på seg. Dine synder måtte straffes, men Gud har allerede straffet dem på sin Sønn. Store er dine syndesår, men kostelig er Jesu Kristi blods balsam. Moses må forbanne deg fordi du ikke har holdt alle ordene som er skrevet i lovens bok (5 Mos. 27,26), men Kristus er blitt en forbannelse for deg (Gal. 3,13).

(Forts. fra forrige nr.)

Jesu bønn på korset

Røveren på den høyre side Luk. 23, 32-43

Av M. Luther

Nå vil vi også betrakte fortel-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiling
og adresseforandring.

Gaver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærø Tlf. 04-433685
Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Vel var det i det himmelske dommerhus en håndskrift imot deg (Kol. 2,14), men den er utslettet ved Kristi Blod. Derfor være din lidelse, kjære Herre Kristus, min tilflukt nu og alltid!

Vær velsignet nådetrone,
tusen ganger at du var
villig synden å forsone
som deg selv fortørnet har!
O, hvor fyller himmelsk lyst,
takk og kjærlighet mitt bryst,
når jeg ved ditt kors betenker,
Jesus, hva din død med skjenker.

(Fra Hellige Betraktninger)

lingen om røveren på den høyre side. Det er et så herlig og vakkert eksempel at man finner ikke maken til det noen steder. Det første man kan undre seg over, er at det arme menneske ikke nekter sine synder. Han vet at han har syndet og for sine synders skyld nå skal miste livet. Han kan derfor ikke rose seg for Gud av noen god gjerning eller fortjeneste. Med ordene: *Vi får det våre gjerninger har forskyldt; men denne har ikke gjort noe urett*, bekjenner han dette selv og dessuten straffer kameraten som spottet Kristus. Her hører du at han fritt og uten tvang bekjenner at han har fortjent denne død. Som sagt kan man undre seg over

at han, skjønt han på grunn av sine synder hadde årsak til å frykte Gud, likevel fatter den tanke at han ennå kunne komme i Guds rike. Det kommer vi til nå.

For det annet er det også et stort under at dette er det eneste menneske som ikke lar seg anfekte av den store, alminnmelige forargelse. Hele Rådet i Jerusalem, både den geistlige og den verdslige øvrigitet spotter og håner den Herre Kristus. Den øverste i den geistlige øvrighet sa: *Han har frelst andre, Han frelse seg selv dersom Han er den Kristus, den Guds utvalgte!* Stridsmennene spottet Ham og sa: *Dersom du er denne jødernes konge, da frels deg selv* Overskriften over Hans hode lød nemlig slik: *Jesus fra Nasaret, jødernes konge.* Røveren på den venstre side, som ble korsfestet med Ham, sa også: *Er du Kristus, da frels deg selv og oss!* Han sa ikke dette i den mening å få hjelp, men for å spotte og håne Kristus. Kort sagt, all verden forarget seg på Kristus, som hang på korset, og foraktet Ham. Ja, selv disiplene hadde ikke noe mere håp, selv om noen av dem sto under korset.

Bare røveren ved den høyre side seirer over denne forargelse. Han tør kalle Kristus som hang ved siden av ham på korset, en Herre og Konge. Med det straffer han all verdens løgn. Han ser ikke til det andre tror og sier om Ham, men erklærer Ham for en evig Konge. Ordene hans lød nemlig slik: *Herre, kom*

meg i hu når du kommer i ditt rike

Han kaller Ham Herre, og sier at Han har *et rike*. Dessuten ber han at Han, når Han kommer i sitt rike, *da vil komme ham i hu*. Nå var det jo på den tid at ingen av dem kunne leve til aftenen. Han tror derfor at Kristus er Herre over et *annet* og *evig* liv. Dette kan man kalte en sterk tro og en herlig bekjennelse, mens hele verden oppga håpet om Kristus og foraktet Ham.

Her må du vel spørre: Hvor fikk denne røver denne rike og klare bekjennelse fra, at han kunne erkjenne og bekjenne Kristus som det evige livs Herre? Uten tvil har han fått den av den bønn som Herren ba på korset. I Es. 53 blir det vist at *Messias skulle lide og bli regnet blant ovetrtredere, bære mange synder og be for overtrederne*. Dette skjedde i virkeligheten på korset, da den fromme Herre hang mellom to mordere, skjønt Han ikke hadde gjort noe ondt. Han begynte da å be: *Fader, forlat dem; for de vet ikke hva de gjør.* Den ene røveren tenkte da over det ord *Fader*. På en slik måte pleier nemlig ikke menneskene å tale til Gud. Bare Kristus kan tale slik til Gud, og av Ham har vi lært det. Av det trekker røveren den slutning at Han er Guds Sønn, og da Han ber for syndere, erkjenner han Ham for den sanne Messias eller Kristus. Uten tvil har han også tenkt på nevnte språk hos Esaias og andre lignende språk. Disse har han antagelig hørt i templet i Jerusalem

eller i skolene, men da ikke forstått dem. Disse språkene setter han nå sammen, og den Hellige Ånd gjør disse profetier så lyse og klare i hans hjerte at han ikke kan unnlate å bekjenne med munnen det han tror i hjertet. Han sier derfor: *Herre, kom meg i hu når du kommer i ditt rike!*

Med dette vil han likesom si: Du er Guds Sønn. her på jorden lider du denne forsmadelige død på korset for våre synder. Men du vil oppstå til et evig rike og bli Herre over alle ting. O Herre, tenk da på meg! Jeg vil gjerne lide døden, for jeg har meget godt fortjent den. Bare ikke forlat meg når du kommer i ditt rike. En slik bekjennelse om den Herre Kristus høster dette menneske av Herrens korte bønn. Denne bønn var den prediken som han lærte denne kunsten av.

På same måte som denne røveren på korset erkjenner og bekjenner Kristus, vil Gud også idag oppholde sin kirke. For selv om alle faller fra, så vil likevel Gud oppholde en liten flokk som skal ha Hans Ånd og bekjenne Ham, men av frykt fornekte Ham, bli forarget og løpe bort, så skal en miseder og morder gjøre det. Han skal bekjenne Ham, predike om Ham og lære andre folk hva man skal akte ham for, og hvordan man skal trøste seg ved Ham. Gud vil nemlig ikke la den Herre Kristus være uten et folk som skal bekjenne Ham. Det vil Han ikke, selv om det skal være

en tyv i en galge eller en morder på retterstedet.

Dette er derfor en trøsterik fortelling. I den kan vi se hva slags folk Kristus har, hvem som innfinner seg hos Ham, og hvem Han vil bevise nåde. De syndere som nemlig bekjenner sine synder og av hjertet ber om nåde, de skal finne nåde og barmhjertighet. På samme måte som Han før ba: *Fader, forlat dem osv.*, beviser Han nå i gjerning at Han lider nettopp fordi Han vil forlate syndene. På røvere og mordere beviser da den kjære Herre på korset, før Han dør, hvor kraftig og full av frelse Hans lidelse er, og hvem som nyter godt av den. Det er nemlig de arme syndere som med røveren tror og bekjenner at Han er en evig konge, som ved sin lidelse, død og oppstandelse har ervervet syndsforlatelse og frelse fra den evige død. Disse vil Han nå ta til seg i sitt evige rike.

Av dette kan vi nå sikkert trekke den slutning at Hans offer på korset ikke skjedde for helliges, men for synderes skyld. For deres skyld var Han nemlig kommet for å kalde dem til omvendelse, og ikke for de rettferdiges skyld, som han sier i Matt. 9,13. Den som derfor mener ved sitt hellige levnet, ved gode gjerninger og egen fortjeneste å avlegge alle synder, og som et helig menneske å komme til himmelen, han bedrar seg selv. For den som ikke vil være en synder, har ikke noe godt å vente av den Herre Kristus, som ikke er død for seg selv, men for syndere.

Denne fortellingen skal man anse som et eksempel, i hvilket Kristus i gjerning beviser hva Han har søkt og ervervet med sin lidelse, og hva Han har utrettet med sitt prestelige offer og sin bønn på korset. Han gjør jo en røver på korset til en helgen og vil ikke la ham forbli og forderves i sine synder. Alt dette gjør han ikke fordi Han har behag i synden, eller for at vi skal forbli eller fortsette i synden. Nei, fordi Han lider for syndere, vil Han at de ikke mer skal være som de er, men bli fromme og hellige og omvende seg. Man ser at dette skjer med røveren. Han omvender seg og erkjenner seg som synder. Likevel håper han at Gud for den Herre Kristi skyld vil forlate ham hans synder og gi ham det evige liv.

Røveren blir da et helt annet menneske, og hans forsmedelige død, som han har gjort seg vel fortjent til, blir nå en sann gudstjene-ste. Han lider da ikke mer som en morder, men som en virkelig helgen. Han dør nemlig i sann bekjennelse og hjertelig tillit til Guds nåde i Kristus, og angrer av hjertet sine synder. Han begynner nå å bli lydig, og ærer og lover Gud med sin lidelse. Han bekjenner og priser offentlig for all verden den korsfestede Kristus. Han straffer og formaner enhver til omvendelse og til å tro på denne Herre. Denne tro gjør ham ikke bare til en helgen, men fører ham til paradiset og det evige liv. Dette lover også Kristus ham med disse ordene: *Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis.*

Dette eksemplet skal vi følge og ikke tenke som de rå og ugudelige mennesker pleier å tenke: Jeg vil synde, for at Kristus kan forløse meg og bevise sin nåde på meg. Nei, ingenlunde! Tenk derimot slik: Jeg er født i synden og er full av smuss og onde lyster. Jeg behøver ikke derfor først å synde for å kunne rose meg av å være en synder. Jeg er desverre en altfor stor synder. Fra fødselen av ligger jeg i Guds vrede og er fordømt til den evige død. Derfor vil jeg nå få, da Gud av sin bunnløse barmhjertighet kaller meg til omvendelse, vende meg til Ham og ta min tilfukt til denne Herre. Han har jo med sin lidelse betalt for oss syndere, ved sin uskyldige død forfløst meg fra den velfortjente død og forsonet meg med Gud.

Den som derimot misbsruker denne nådeprediken og ikke vil avlegge synden, bekjenne eller angre den, han skal betrakte den andre morderen på den venstre side. Han skal tenke over hvordan det går ham, og hva han med sitt ubotferdige levnet har fortjent. Vil du nemlig nyte godt av den Herre Kristus og Hans lidelse og forbønn, må du etterfølge den første røver. Han bekjente jo sine synder, ba om nåde og erkjente den Herre Kristus for å være det evige livs Herre og Konge.

Det gi vår kjære Herre Kristus, vår evige Konge, oss alle! Amen.

Er du en kristen?

Joh. 1, 12 - 13

Ja, dette er det viktigste spørsmål et menneske står overfor, enten det tror det eller ikke. Svaret på dette spørsmålet gir nemlig også svaret på, hvor du skal tilbringe evigheten. I himmelen eller i helvete!

Vi kan også stille det samme spørsmålet på en annen måte: Hvordan står du i forhold til den Hellige Levende Gud, din Skaper som etter sitt fullkomne og hellige vesen skal dømme levende og døde. Han som ifølge Skriften er en fortærendeild. Hebr. 12,29.

Ja, kunne vi fått et glimt inn i evigheten, så ville vi ha satt himmel og jord i bevegelse, for å få et klart svar på dette. Les fortellingen i, Luk. 16 om den rike mann og Lazarus, hvor den rike mann som slår sine øyne opp (altså bevisst liv!) i dødsriket, der han er i pine, ber Abraham sende Lazarus til sine fem brødre, for at han kan vitne for dem, så ikke også de skal komme til dette pinens sted, sier han.

Her gir Jesus deg et blikk inn i evigheten, som du ikke et øyeblikk behøver å tvile på sannhetsinnholdet i. Det er fortalt oss av Ham som sier om seg selv: Jeg er SANNHETEN! Men vi vet det er mange idag, også av dem som bærer kristennavnet, som ikke unnsrer seg for å angripe og fordreie Hans ord, der hvor det passer oss dårlig! Men hva hjelp er det i å skjule sannheten?

Løgnen kan jo ikke frelse noen! Nei, tvertimot, for Guds vrede åpenbarer fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet (Rom. 1,18). Det henger et lynende sverd over hodet på disse menneskene, og uten omvendelse skjer, må de en dag, slå øynene opp på det samme pinens sted, som den rike mann, Jesus betretter om.

Er du en kristen? Ja, det spørsmålet er det mulig å få svar på, og det er *Guds* vilje, at vi skal vite det. Men da må vi ikke søker i oss selv, om det står rett til med oss, for da vil den som er av sannheten bare finne mer og mer å sette fingeren på, inntil han går under i fortvilelse. Nei, vi må gå til sannhetens kilde, Guds ord, og de fakta Han «legger på bordet» for oss. Er Jesus død for, og har Han ved sin død sonet *all* verdens synd, som Guds ord jo vitner i 1 Joh. 2,2, så er det en umulighet, at Han ikke også har sonet *min* synd. *All* min synd!

Jo, Gud vil vi skal *vite*, for Han vil vi skal *tro*! Hebr. 11,1. Og dette er vitnesbyrdet (Guds) at Gud *har gitt* oss evig liv og *dette liv er i Hans Sønn*. Den som har Sønnen han har livet, den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet. Dette har jeg skrevet til eder forat I skal *vite* at I har evig liv, I som tror på Guds Sønns navn (1 Joh. 5,11-13). Skrif-

ten er gitt oss for at vi skal se og forstå hva som er gitt oss i Jesus.

Mange tenker seg at dette å være en kristen og å nå himmelen, det er å legge vinn på å leve et bortimot feilfritt liv, og så få nåde og tilgivelse, for det som ennå mangler. Derfor kan du ofte høre sagt, at en får gjøre så godt en kan og så kan vel ikke Gud forlange mer? Jo, Gud forlanger mer! Han er et hellig vesen, så den som skal stå for Gud, må være hellig som Gud er det. Og *hellig*, det blir du ikke ved å gjøre så godt du kan. Du kan i virkeligheten ikke gjøre deg selv til noe annet enn det du faktisk er. Et pæreretre bærer etter *sin natur*pærer, og *kan ikke* bære annet. Kan en vel sanke fikener av tistler? (Mt. 7,16).

Du kan kanskje forandre mange av disse ytre ting, men det innvortes kan du ikke omskape. Dermed så blir de ytre ting *produkter* som henges på treet, og ikke *frukt* som springer ut innenfra.

Om du kan styre med *gjerninger* etterhvert, så forsøk med *tanker* og *følelser*. De går gjerne dit de selv vil, og de passer vel ikke alltid inn i himmelen? Men de åpenbarer hvem og hvordan du *er!* Noen fusker her for å unngå å ta Guds dom innover seg, og sier at bare *gjerninger* er synd. Vel loven sier nå, du skal ikke *begjære* og det er hele ditt *hjerte* Gud krever i loven. (1 Bud).

Skriften beretter at mennesket ble skapt i Guds bilde., Dvs. at det var som Han, også *av vesen*. Men

så skjedde det et fall bort ifra Gud. Mennesket vendte seg fra Guds ord til djevelens ord, som er løgens ord. Det sier alltid imot, fordreier og sår tvil om Guds ord, nå som dengang. I dette fallet mistet mennesket Guds bilde(vesen) og det fikk Guds fiendes bilde(vesen) istedet. Det ble altså en fiende av Gud! Det ble jo også så klart åpenbart, da mennesket slo Han ihjel på Golgata kors. Han som dog hadde fått det vitnesbyrd at Han har gjort alle ting vel (Mark. 7,37)

Mennesket døde også åndelig på den dagen. På fallets dag. Og det å være åndelig død, dvs. å være skilt fra Han som *er* livet. Og i den situasjonen er hvert eneste menneske i denne verden, som ikke er kommet til tro på Jesus!

Å, hvor mange som har forsøkt og forsøker å lege denne skaden på lettferdig vis. Men den var det bare Gud selv som kunne lege, og det kostet *Hans blod*.

Så det det dreier seg om forstår du, er ikke å gjøre så godt du kan. Heller ikke å få Guds hjelp og kraft til å leve 100% kristent, som noen sier. De som tror de på denne måten leve 100% kristent, de lever i virkeligheten 100% ikke kristent. Det er ikke tale om noe som bare er i ulage og trenger å reparers eller hjelpes litt, *eller mye!* Nei, ifølge Guds ord, så er det selve *livet* du mangler, forstår du. Og det kan du ikke gi deg selv!

Men så står det et, ihvertfall for forstanden, kjent ord av Jesus: *Jeg*

er veien, sannheten og LIVET, *ingen* kommer til Faderen uten ved meg. Altså, det livet du mangler, det har Gud selv gitt deg i Jesus, og det levnet, rettferdige liv som du aldri kunne leve, det har han (Jesus) levd for deg. Og den synd, hva det enn måtte være, som du aldri kan få gjort opp med mennesker eller gjøre soning for Gud for, den bar Jesus på sitt legeme opp på korsets tre og tok den bort for alltid (1 Pet. 2,24).

Å være kristen er å være *levende*

Den som ikkje viste av synd

Den som ikkje viste av synd, har han gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdige for Gud i han. 2. Kor. 5,21. Synd er eit vanskeleg ord å verta enige om. Tanke mot tanke, påstand mot påstand. Ein meiner det, ein annen det motsatte. Då er det godt vi har ein stad vi kan få hjelp og veiledning i syndespørsmålet. Det er hos han som sa kva synnda førte med seg i hjarta og liv. Alt som bryt Guds heilage lov og vilje, er synd, og fører til åndeleg og evig død. På fallets dag fekk Adam og Eva gjera denne erfaring, synd, død. Frå denne dag vart alle menneske hjarto ureine. For, frå hjarta kjem vonde tanker, mandrap, ekteskapsbrot, lauslivnad, tjuvskap rangt vitnemål, Gudsspotting. Mat. 15,19. Sjå, dette vil ikkje nokon tru, slik at det får vekkja det åndeleg døde samvet.

Syndemenneske vil ikkje tru det,

i ordets egentlige forstand, og Han gjorde oss levende med Ham(Jesus) idet Han tilgav oss alle våre overtredelser (Kol. 2,13). Den er levende, den er en kristen, som har fått sine synder forlatt. De andre er *døde* i sine synder og overtredelser (Ef. 2,1). Tror du på Guds Sønns navn? Har du *tatt imot* vitnesbyrdet *om Ham?* Har du *latt deg* forlike med Ham? Er du en kristen?

Einar Kristoffersen

og skjula sin skade, for seg sjølv og andre. Og fyrst og sist for han som vil overtyda om synd, fordi dei ikkje trur på meg, sa Jesus. Det er Herren sjølv som har sagt kva synnda er, og kva ho fører med seg, både for tid og evighet. Men kven vil høyra på dette budskap? Eg vil bestemma sjølv kva eg skal tru om desse ting, min vilje og forstand seier meg det. Her legg menneske synd til synd i vantru, fordi det ikkje vil tru sanningsordet frå Herren.

Synda synes altid å vera fjørlett for menneske. Men når han som har auga som eldsloge kjem nær, då vert syndebøra tung. Det fekk David erfara: Dag og natt låg di hand tungt på meg. No kom han ikkje klar lenger, det måtte verta ein forandring i David sitt liv. Lukkelege David, som var villig å møta Gud og gi han rett. «Eg vil sanna

mine misgjerninger for Herren,» seier han. Og du tok bort mi syndeskuld, Sela.

Stans og tenk! Syndebøra vart han for tung, og han såg seg fortapt og hjelpelaus. Så leste vi om ein som ikkje viste om synd, som vert gjort til synd for oss. Tenk det var eit menneske på jord som ikkje viste av synd. Viljen var rein, tanke, hjarta og liv, fullkommen i alle ting. Gud gjorde han til vår alles stedfortreder. Vil du fylgja stedfortrederen frå krubba til han sette seg ved Faderens høgre hand, då må du seia syndebøra var i sanning tung å bera. På hans heilage hode vert det sett tornekrona for våre syndige tanker, hans hender vert nagla for våre hender som tok det han forbaud, hans føtter vert nagla til korset for våre føtter som gjekk

ulydighetens vei. Spydstikket i hans reine hjarta, for vårt ureine og Gud fiendske hjarta. Guds vredes ild over hans heilage lekam på korset, for vår skuld – for vår skuld.

Gjort til synd for oss, so vi skulde verta rettferdige for Gud i han. Han som frelse oss, og kalla oss med eit heilagt kall, ikkje etter våre gjerninger, men etter si eiga rådgjerd og den nåden som er oss gjeven i Kristus Jesus frå evelige tider, men no er openberra ved vår freleser Jesus Kristi i opeberring, han som gjorde døden til inkjes, og førde liv og uforgjengelegdom fram for ljoset ved evageliet. 2. Tim. 1, 9-10. Lammets blod er nøkkelen til selve himmelen.

Odd Dyrøy

**Far! Om du vil, da la denne kalk gå meg forbi!
Dog, skje ikke min vilje, men din.** Luk. 22,42.

Når mine øyne en gang blir åpnet, så skal jeg få se hvordan det ligger Gud sterkt på hjertet at sjelen skal bli frelst. Forat det skulle bli mulig, ble han et menneske, et offerlam. Han svettet blod, lot seg hudstryke, korsfeste og drepe. For en veldig trøst det da er å kunne be: «Skje ikke min vilje, men din!»

Det er fram for alt nødvendig at vi vet og tror fullt og fast, ja, at vi i vårt innerste hjerte er forvisset om at Gud i all evighet ikke vil noe annet enn at vi skal bli frelst. I dag og i morgen og alle dager skal han

ikke ville noe annet.

For å nå det målet som hans hjertere har, kan han la mange bitre lidelser rammer deg. For å redde din evige sjel, kan han la ditt utvortes menneske gå til grunne og la det møte deg mye timelig sorg. Ja, han kan slå dine kjærester planer til jorden. Snart tar døden en kjær venn, kanskje din egen ektefelle, eller ditt kjæreste barn. Snart mister en annen alt det som han eier. Snart ødelegger dårlige mennesker ditt gode navn og rykte og så videre.

Hvis et hjerte da fester seg ved

det som en ser med øynene sine, da kan en rent gå til grunne. Men hvis du med Asaf kan «gå inn i Guds helligdom», da skal du få syn for den sanne betydningen av dette livet og for evighetens alvor. Da skal du få se hvilken nådig hensikt den trofaste Gud hadde med det som han sendte deg. Da skal du med tilbedelse «stille ditt hjerte tilfreds» for Gud. Da skal du rekne dine tyngste opplevelser for den aller største nåde.

Eller vet du hvor mye lidelse du må ha, forat du skal bli frelst? Stans her! Hvis din trofaste Gud nå har en slik nådig tanke med deg, at han tenker å gjøre deg evig salig i himmelen, skulle du da være misfornøyd, hvis han bruker så bitre midler?

Når du har kjempet deg fram for å vokse i helliggjørelse og for å døde kjødet, da har du ofte følt på din ynkelige treghet og svakhet. Men da har du også ofte ropt fra hjertets dyp: «Min Gud, jeg kan ikke vike, stri og døde mitt kjød slik som jeg skulle. Du må gjøre det. Å, Herre, død mitt kjød, helliggjør meg du!»

Og nå har Herren vist deg den nåden, at han har hørt din bønn. Nå har han begynt å døde kjødet ditt. Og han har ikke funnet bedre midler til dette, enn disse lidelsene. Kan du da være misfornøyd?

Å nei! Be Gud om en ydmyk og stille ånd. Når det gamle menneske kjemper sin hardeste dødkamp, så

kan du da be: Far, ikke som jeg vil, men som du vil!

Det som må til er at en er helt villig til å gi seg hen – i døden, si farvel til dette livet. En må ikke tenke mer på jordisk lykke, men vende sin sjel mot evigheten. Denne bønnen skal en lære i Getsemane. Der presset dødens gru denne bønnen fra Jesu hjerte: «Om du vil, da la denne kalk gå meg forbi! Dog, skje ikke min vilje, men din.» Dette var seieren. Siden sa han med et freidig mot: «Skal jeg ikke drinke den kalk min Far har gitt meg?» Har en først gitt seg hen i døden blir lidelsen lindret.

«Men,» sier du, «når det bare var *min Far* som hadde sendt meg disse lidelsene. Men jeg ser jo at det er dårlige mennesker, som står bak alt sammen.»

Det kommer av at du ikke tror på Gud alene. Her stikker hedningen fram i hjertet ditt, som har flere guder: Først Skaperen, så djevelen, så et ondt menneske og så videre. Hvis du i stedet trodde det som Skriften lærer, at det bare er én Gud, og at han styrer over alle makter, i himmelen, på jorden og i helvete, da ville du forstå at djevelen ikke kan røre Job, uten at han får lov til det, at verden ikke kan krumme et hår på vårt hode, uten at vår himmelske Far vil det. Da skulle du innse at vår vise Far på forhånd har bestemt hvor mye ondt de onde menneskene skulle få *gjøre* deg. Da skulle du se Gud i alle ting.

Skriften lærer oss at det er Her-

ren som sender oss lidelsene, også når de møter oss gjennom onde mennesker. David sa dette, da den onde Simei bannet ham. «La ham bare banne,» sa han, «for om Herren har sagt til ham: Bann David, hvem tør da si: Hvorfor gjorde du det?»

Det var også onde mennesker som pinte Kristus. Likevel sa han at det var Faderen som hadde gitt ham kalken.

Og når så den Herre Kristus sier at ikke en spurv faller til jorden, uten at vår himmelske Far vil det, og at alle våre hodehår er talt, hvordan kan da noe hende oss, som Gud ikke har villet? Hva kan være mer ubetydelig enn en spurv og et hår? Det er en forferdelig vantro at vi ikke kan tenke over det som Jesus selv har sagt!

Han har jo uttrykkelig sagt at ikke det aller minste kan hende oss uten at Gud vil det. Skal vi ikke da med glede legge alt i hans hånd og si: Ikke som jeg vil, men som du vil.

C.O. Rosenius

Fem på 12

Av Liv Randi Bjørlykke

Du går med ein kassett i lomma. Stega dine er tunge av ansvar fordi du er den einaste som eig denne kassetten. Ingen andre i heile verda har spela han av. Berre du. Kva gjjer du med han?

Gerd kom frå bedehuset. No gjekk ho heimover med ein kassett i kåpelomma. Det var presten sin

tale som var til sals på denne måten.

Dei hadde ikkje vore fleire enn 30 samla i kveld og berre nokre få kjøpte kassetten med seg heim.

Men mange skulle ha høyrt, tenkte Gerd. Heile bygda skulle ha høyrt det. Kvart hus skulle ha sendt folk i kveld. For ikveld galdt det liv eller død.

Det galdt liv eller død, og likevel sat folk ogsov framfor fjernsynsskjermane sine. Deisov så tungt at dei ikkje merka at svevnen hadde teke dei. Dei skrytte av at dei var opplyste, men eigentleg var dei neddopa.

– Vi som lever i vår opplyste tid, sa dei. Vi moderne menneske anno 1986. Vi står på toppen av stigen. Aldri har nokon generasjon vore så forstandige som oss.

Midt i klokskapen såg dei ikkje at dei var blinde og dopa av satan sine søte narkotika. Den karen visste nok kva det såkalla moderne menneske trøng så dei ikkje såg med augene sine eller kjende lengselen etter Gud i sjela si.

Her gjekk Gerd med denne kassetten i lomma. Ho bar på eit alvorsord som dei hine hadde gløymt. Kva skulle ho gjere med det?

Presten hadde tala om dommedag i kveld.

– Klokka er allereide fem på 12. Jesus kan kome i kvart minutt, hadde han sagt.

I kvart minutt? Når som helst? Plutseleg var det slutt. Ein bråvakan:

Sjå Jesus!

Var det sant at klokka var fem på 12? Var det berre skremsel frå ein prest?

Nei, det var sant at verda kunne gå under på kort tid. Atombomba kunne ordne det. Ein trong ikkje lenger vente på noko overnaturleg. HjelpeMiddelet var alt oppfunne. Ei hand på rette knappen, så small det.

Men det small ikkje utan at Gud visste om det, trudde Gerd. Han visste nok kva som skulle hende når klokka var fem på 12. Det hadde han allereie fortalt mykje om, både til profetane og til Johannes i Johannes Openberring.

Folk burde vite at det skulle bli jordskjelv og krig, hunger og umoral på jorda. Var det ikkje slik i dag?

Folk i bygda hadde Bibelen i hylla, men sjølvesov dei. Gerd gjekk med ein kassett i lomma som kunde ha vekt dei opp. No hasta det.

Ho visste noko som mange folkeslag på jord aldri hadde høyrt om. Ville dei ein dag kalle henne ein svikar?

Innsendt av Kristen Sørbø

Utanfor

Det kan vera hardt å stå utanfor, anten det gjeld utanfor i kameratflokken, eller det gjeld arbeid og levebrød, eller som framand og utlending i det folk ein bur, og i omgangen med andre menneske, men ein ting er langt verre: *Utanfor*

samfunnet med Gud, utanfor Guds frelse og barnekår hjå Gud.

Jesus seier at trong er den porten som fører til livet og få er dei som finn han. Men vid er den porten som fører til fortaping, og mange er dei som gjeng inn der. (Matt. 17, 13-14). Sameleis seier Jesus at den dagen han kjem att, skal mange bli ståande utanfor himmeldøra.

Tur du ikkje det vil vera nyttig for oss å høyra og tenkja over kva Guds ord seier om dei som er og lever utanfor? Nyttig for oss som lever i samfunn med Jesus, og for deg som står utanfor.

Kven er så dei som står utanfor?

I Hebr. 3,7 - 19 ser me at det var for vantru skuld dei ikkje kom inn, dei kunne ikkje koma inn på grunn av si vantru (vers 19). Her er tale om dei som blei liggande att i øydemarka og ikkje kom inn i lovnadslandet. Dei hadde eitt vondt og vantruande hjarta, som ikkje trudde Guds ord og blei forherda i hjarta, fordi dei ikkje ville høyra Guds ord og ta imot det. Berre to mann av alle dei 600.000 mann, dertil kvinner og barn, som Herren førde ut frå Egypten kom inn i landet, alle dei andre blei liggande att utanfor.

Det same viser Guds ord om jødefolket som levde på Jesus tid, og dei som sidan har levt på jorda intil i dag. Det står i Johs. 1,10-f. at Jesus, Guds eigen Son, kom til verda og verda kjende han ikkje. Han kom til sitt eige folk, jødefolket, og hans eige folk tok ikkje imot han.

Han talte til dei, lekte dei sjuke, vekte opp døde for å visa kven han var, og til sist sto han og såg ut over folket sitt og gret: Kor ofte ville eg ikkje samla dykk, som høna samlar kyllingane sine under vengjene, å om de ikkje før enn i dag kjende dykkar gjestingstid, men i dag er det skjult for augo dykkar. For si vantru skuld, fordi dei forherde hjarta mot hans ord og kall, valde dei Barabas, røvaren, framfor Jesus og hans frelse. Guds dom kom over dei, og i snart to tusen år har dei levt og døytt utanfor.

Innanfor eller utanfor

Ein sangar syng: «Innenfor eller utenfor bryllaupssalen en gang», og Bibelen talar klart om nokon som er innanfor *Guds rike*, og mange er utanfor, alt her på jorda og vil bli det den dagen Jesus kjem at for å døma levande og døde.

Sidan det nå er siste nr. av Lov og Evangelium som eg redigerar,

må eg få spyrja deg som har lese bladet gjennom disse snart 23 åra bladet hev kome ut: *Kvar står du?* innanfor eller utanfor samfunnet med Jesus? Eller kanskje det er rettare å spyrja: bur Jesus i ditt hjarta, eller står han ennå utanfor hjartedøra og bankar på? Eg vil ennå ein gong be deg: Slepp han inn, og lat han evig vera din frelsar!

Som sagt er dette siste nr. eg redigerar, og sluttar som redaktør og vil takka alle lesarar og vene av bladet. Takk for forbønn, du som hev kome oss ihug i dine bøner, og takk til alle medarbeidarar som hev skrive i bladet.

Ny redaktør blir Einar Kristoffersen frå Kragerø, som tek over frå mai nummerer. Kom han i hug i bønene dykkar, at det må bli gitt han ord når han skal forkynna både lov og evangelium, og løyndomen i evangeliet, Kristus.

Helsing Amund Lid

Sommarskule

på Rauma folkehøgskule, Molde,
1.-5. juli 1987
Lærar: Karl B. Bø

Talarar:

Odd Dyrøy, Sven A. Berglund, Einar Kristoffersen og Reidar Linkjendal.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Program:

Onsdag 1. juli:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
Kl. 20.00 Møte ved Sven A. Berglund.

Torsdag 2. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: Kallet til frelsa
Kl. 11.30 Bibeltime ved Einar Kristoffersen. Emne: Frafallet.

Kl. 17.00 Bibeltine ved Sven A. Berglund.

Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Odd Dyrøy. Emne: Trøyst i Kristus.

Fredag 3. juli:

Kl. 10.00 Bibeltine ved Einar Kristoffersen. Emne: Sannheten tro.

Kl. 11.30 Bibeltine ved Sven A. Berglund

Kl. 17.00 Bibeltine ved Odd Dyrøy. Emne: Jagar mot målet.

Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Reidar Linkjendal. Offer.

Laurdag 4. juli:

Kl. 10.00 Nattverdmøte.

kl. 11.30 Bibeltine ved Einar Kristoffersen.

Kl. 17.00 Bibeltine ved Reidar Linkjendal. Emne: Nådegavene i forkynnelsen.

Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Svein A. Berglund.

Søndag 5. juli:

Kl. 10.00 Møte ved Einar Kristoffersen. Offer.

Kl. 11.30 Møte ved Reidar Linkjendal/ Sven A. Berglund.

Kl. 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Mattider: Frukost kl. 09.00. Middag kl. 13.00. Kaffi kl. 16.30. Kveldsmat kl. 19.00

Send innmelding innan 8. juni til
Svein A. Berglund, 6055 GODØY, telefon (071) 85316

Sei frå ved innmedlinga om De ynskjer oppreidd seng.

Pris for opphaldet:

Full pensjon med oppreidd seng kr. 900,-

Full pensjon utan oppreidd seng kr. 860,-

Under 13 år Halv pris

Under 4 år Fritt

Pris for teltplass og

for campingvogn kr. 50,- pr. døgn

Familierabatt:

For born under 16 år skal det berre betalast
for dei 2 eldste.

Program vert sendt til alle som melder
seg på.

Sommarskule

på Solborg Folkehøgskule, Stavanger

15.-19. juli 1987

Lærar: Karl B. Bø

Talarar:

Odd Dyrøy, Einar Kristoffersen Sven A. Berglund, Andreas A. Bø,

Amund Lid, Godtfred Nygård og Reidar Linkjendal.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Program:

Onsdag 15. juli:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.

Kl. 20.00 Møte ved Reidar Linkjendal.

Torsdag 16. juli:

Kl. 10.00 Årsmøte. Andakt ved Håvar Fjære.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Andreas A. Bø. Emne: Daglig fornyelse.
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Godtfred Nygård.

Fredag 17. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Amund Lid. Emne: Livets rot- 1. Kor. 13/1 Johs. 4.
Kl. 11.30 Bibeltime ved Einar Kristoffersen. Emne: Guds rikes komme.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: Kan ein vera kristen utan å vita det?
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Sven A. Berglund. Offer.

Laurdag 18. juli:

Kl. 10.00 Nattverdmøte.
kl. 11.30 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: Kva er fornying?
Kl. 17.00 Bibeltime ved Reidar Linkjendal. Emne: Mitt rike er ikke av denne verden – Johs. 18.36.
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Einar Kristoffersen.

Søndag 19. juli:

Kl. 10.00 Møte ved Sven A. Berglund. Offer.
Kl. 11.30 Møte ved Einar Kristoffersen.
Kl. 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Mattider: Frukost kl. 09.00. Middag kl. 13.00. Kaffi kl. 16.30. Kveldsmat kl. 19.00

Send innmelding innan 22. juni til
Karl B. Bø, 4070 RANDABERG, telefon (04) 598746

Sei frå ved innmedlinga om De ynskjer oppreidd seng og om De ønskjer enkeltrom.

Pris for opphaldet:

Full pensjon med oppreidd seng	kr. 920,-
Full pensjon utan oppreidd seng	kr. 800,-
Tillegg for enkeltrom	kr. 30,- pr. døgn
Under 13 år	Halv pris
Under 4 år	Fritt
Pris for teltplass og for campingvogn	kr. 60,- pr. døgn

Familierabatt:

For born under 16 år skal det berre betalast for dei 2 eldste.

Program vert sendt til alle som melder seg på.

Velkommen til sommarskulen!

Returadresse: Lov og Evangelium, postboks 81, 5620 Tørvikbygd